

PHÁP-HOA PHẬT-TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO-TRÀNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel: (520) 623-8409
www.dharmaflowertemple.com - www.phaphoatu.com

(Trả lời tiếp theo kỳ trước của THP số 77)

.....
BẢO-ĐĂNG xin ghi lại nguyên câu-chuyện về sự nhiệm-mầu của Chú **ĐẠI-BI** và sự **HỘ-NIỆM** vãng-sanh đúng pháp như sau :

Gần đây nhất, có một Phật-tử Tại Việt-Nam, sau khi liên-lạc với Bảo-Đăng và được Bảo-Đăng tận-tình chỉ dạy cho pháp tu **THẬP NHỊ DANH NHƯ-LAI LỄ SÁM DIỆT TỘI, trì-Chú ĐẠI-BI, Niệm PHẬT**, và phương-cách **HỘ-NIỆM** đúng pháp.

Sau một thời-gian ngắn, cô đã "**tận-tâm, tận-lực**" chí-thành, và tinh-tấn tu-tập đúng y như những điều mà Bảo-Đăng đã chỉ dạy cho cô (*qua Email, và điện-thoại*).

Từ đó, cha mẹ, bà con, lối xóm và những người quen biết cô lần-lượt quy-tụ về, muốn học-hỏi Phật-Pháp từ nơi cô. Vì thế cô có xin phép Bảo-Đăng cho cô thành-lập "**Đạo-Tràng MẬT-TỊNH Tình-Thương**" khiêm-tốn tại quê nhà. Cô đã dẫn-dắt và chỉ-dẫn cho rất nhiều người hữu-duyên tìm đến tu-tập (*Niệm Phật, trì-Chú, sám-hôi theo cuốn Thập Nhị Danh của PHÁP-HOA Tự in ấn-tổng*).

Số lượng người đến tu-học mỗi ngày một thêm đông. Cô lúc nào cũng là một đệ-tử ngoan và có "**đại tâm**" rất lớn. Cô luôn tham hỏi ý-kiến từ nơi Bảo-Đăng trước khi cô làm bất cứ một Phật-sự lớn nhỏ gì. Cho nên những Phật-sự mà cô đã, đang và sẽ làm, rất là vững-vàng, tốt đẹp, mọi người đều khen tặng.

Cô có kể lại một trong những việc "**Phật-sự**" mới đây mà cô đã làm như sau :

Kính thưa Cô Bảo-Đăng,

Con là Đăng Nh, một đệ-tử của Cô ở Việt-Nam.

Con có một người cô ruột tên là Trần Thị Phước. Cuộc đời cô con chỉ học hết lớp 8 là phải nghỉ học, ở nhà làm nghề nướng cá sống bán để phụ giúp gia-đình. Sở-thích của cô Phước là rất mê cờ-bạc từ thuở nhỏ, cho nên tính-tình rất là khó chịu, thường hay nóng-giận, chê-bại, và ganh-ty với mọi người. Món ăn thích nhất của cô là thịt vịt. Có lẽ nghiệp sát của cô rất mạnh, cho nên cô mà cắt cổ gà, thì gà chết liền tức-khắc.

Mặc dù cô Phước cũng xinh-xắn, nhưng không có duyên nợ với một chàng trai nào cả.

Gia-đình cũng có thờ **PHẬT**, đi chùa, tụng Kinh lai-rai.

Mỗi khi trong làng có đám tang, là cô ấy cũng tham-gia đến tụng Kinh Địa-Tạng giúp cho người mất, hoặc thỉnh-thoảng cũng đi làm Phật-sự vào những mùa An-Cư kiết hạ. Nhưng vì tánh-tình nóng-nảy, nên thường hay chửi cha mắng mẹ đủ điều. Cho nên, làm được chút ít phước-đức chi đều tan-biến hết cả.

Cô ghét con nhiều nhất, vì hay cãi lời của cô, nhất là con không đồng tâm thích cò-bạc như họ.

Đến năm 34 tuổi, cô ấy phát hiện là bị ung-thư vú. Đã phải cắt một bên, nhưng cũng không hết bệnh, sau cùng cô ấy đi mổ và phải ở lại bệnh-viện để điều-dưỡng. Cả thầy người trong gia-đình từ lớn tới nhỏ không có ai chịu đến chăm-sóc, vì sợ bị lây. Chỉ có con là đứa cháu duy-nhất chịu chăm-sóc, tắm rửa, lau mình cho cô ấy mà thôi. Mỗi lần thấy con vào chăm-sóc là cô khóc và nói rằng :

"Hồi trước cô đối-xử bạc với cháu, bây giờ cô thật hối-hận quá!"

Khi cô xuất viện ra khỏi nhà thương, không có bà con nào chịu rước về nhà cả, thấy vậy nên con đem cô về nhà con. Một tay con chăm-sóc và điều-trị vết thương cho cô (bằng phương-cách trì-Chú Đại-Bi). Con nghe lời Cô Bảo-Đăng thường-xuyên khuyên dạy, cho nên dù mệt cách mấy con vẫn phải giữ thời-khóa tu **Sám-hối, trì-Chú ĐẠI-BI (108 biến) mỗi ngày vào nước, cho cả nhà uống, và dùng nước Chú để phóng-sanh.** Con cũng lấy nước Chú rửa vết thương cho cô con nữa.

Cô cho biết rằng :

"Mỗi lần cháu lấy nước Chú rửa vết thương (đau-nhức vì lở-loét) cho cô, cô thấy nhẹ và khỏe hơn nhiều lắm. Suốt mấy ngày nay ở nhà cháu, cô để ý thấy cháu tu-hành rất là tinh-tấn. Chỉ là một Phật-tử tại-gia thôi, mà sao cháu giỏi quá chừng, cháu lại có tâm Bồ-Tát thương người hoạn-nạn nữa, tốt quá. Tuy suốt ngày bận-rộn bao công việc, lại phải lo cơm nước và điều-trị cho cô nữa, vậy mà cháu vẫn chăm-sóc gia-đình của cháu thật là chu-đáo, biết làm đẹp lòng chồng con nữa. Nhìn bề ngoài của cháu (là một Phật-tử tại-gia bình-thường) không ai biết cháu tu hành giỏi, đạt được "đạo-lực" tốt như vậy cả".

Chưa bao giờ được cô khen tặng như thế, nên con chụp ngay cơ-hội tốt này, giảng Phật-pháp cho cô ấy nghe, và khuyên cô trong khi ở nhà con để điều-dưỡng, không được nói chuyện thị-phi. Con chỉ dẫn cho cô niệm Phật, sám-hối và thường nói chuyện Phật-pháp nhiều hơn là nói chuyện đời. Con biết tánh của cô con rất là độc-tài, ít chịu tin, hay nghe một ai hết. Cô thấy con trì-Chú, niệm Phật, lạy sám-hối mỗi đêm (có khi con trì-Chú ĐẠI-BI hàng ngàn biến vào những bình nước), cô mới than rằng :

- "Cháu còn nhỏ tuổi, lại mới TU đây thôi, cháu học pháp từ nơi ai? Mà sao cháu có được đạo-lực (để trị bệnh cho cô) và được cảm-ứng với Phật, với Bồ-Tát dữ vậy ?

Còn tao nè, cũng tu-hành, đi chùa, cúng-duơng, tụng Kinh, niệm Phật hoài... vậy mà sao không thấy có được chút xíu đạo-lực gì cả ! Cũng không có cảm-ứng với Phật gì hết trơn vậy? Trên đời này thật là bất-công, tao cũng đâu có xấu-xí gì, mà chẳng có người nào thương tao cả, giờ tao lại sắp chết rồi... thật là buồn tui!

Liên-tiếp cô được con cho uống nước Chú Đại-Bi và lấy nước Chú rửa vết thương mỗi ngày, nên cô tạm thời khỏe hơn, bớt kêu la (*vì đau-nhức*) rất nhiều. Nghe lời con khuyên nên cô chịu đi làm việc từ-thiện, cúng-duơng Tam-Bảo. Nhưng những đồng tiền cô ấy đem bố-thí, cúng-duơng, toàn là tiền của Nội con hết đó !

Đêm cuối cùng ở nhà con, cô nằm mơ thấy có nhiều người đến lấy mạng của cô, trong đó cũng có mãng-xà, rắn-rết !. Giật mình dậy cô rất là sợ hãi. Con lại đem pháp Phật ra khuyên-lon và giúp cho cô làm một lễ phóng sanh (*tất cả là 15 triệu đồng*). Cô còn sắm tiền vàng mã rải đầy sông nữa. Ngay cả thỉnh mời rất nhiều chư Tăng, Ni đến để làm lễ phóng-sanh. Còn việc của cô thì chào đón và chỉ tay 5 ngón, cười nói vui-vẻ mà thôi. Còn con thì một mình dưới bếp lo nấu nướng gần chết... Vất-vả nhất là con phải mang thức ăn ra ngoài sông để cho quý Thầy, Cô cúng, rồi cũng một tay con lo dọn-dẹp đến 1 giờ sáng mới xong. Ba giờ sáng là tới thời khóa tu (*hằng ngày*) của con rồi.

Con nhận thấy là cô, tuy làm những việc từ-thiện, phóng-sanh, cúng-duơng, nhưng kỳ thật trong tâm của cô thấy chưa thật sự **"phát-lồ sám-hối"** đúng nghĩa của nó. Vì vậy mà **NGHIỆP-LỰC** của cô **không được tiêu-giảm chút xíu nào hết !**

Sau đó không lâu, bệnh ngày một thêm nặng. Mỗi lần đi điều-trị là tốn rất nhiều tiền. Rồi đến lúc bác-sĩ cũng phải bó tay, phải đưa về nhà mà chờ chết thôi. Vậy mà lúc nào cô ấy cũng mơ-tưởng đánh bài hết, ngủ cũng thấy có người đến dẫn đi đánh bạc và nói là đi chơi với họ cho vui. Đêm nào cũng có người đứng chờ sẵn ở cửa hết.

Đến lúc không còn nuốt thức ăn được nữa, mà cô cũng bảo người nhà đi mua về 1 con vịt đặt trước mặt để nhìn. Ngày nào cũng vậy hết.

Vì con ở cách xa nhà, nên một tuần mới đem nước Chú về rửa vết thương cho cô được. Mỗi lần như vậy thì cô thấy đỡ đau-nhức nhiều lắm.

Cô khen hoài là :

- *Nước Chú mà cháu gia-trì vào thật là mầu-nhiệm quá chừng đi.*

Tuy con đã làm hết sức của mình, nhưng cô vẫn không thắng được **"ngiệp lực"** quá nặng-nề của mình. Con rất là buồn là con không đủ **"đạo-lực"** để cứu cô của con. Con chỉ biết điện-thoại qua Mỹ kiếm Cô Bảo-Đặng để được Cô an-ủi và khích-lệ... Cô giảng cho con thấy rõ rằng :

- *"Cây khô tưới nước cũng khô. Phận nghèo đi tới xứ mô cũng nghèo!*

Thì cũng vậy,

Người mà có "ngiệp lực" quá nặng nề, thì dầu cho mình có đem hết tất cả "tâm-lực, sức-lực, thần-lực" của mình để giúp cho họ đi nữa, cũng không thể nào chuyển được cái NGHIỆP-LỰC đang lôi kéo họ. Cũng giống như một chiếc ghe nhỏ đang cố hết sức của nó để kéo một con tàu lớn đang đi ngược chiều gió vậy. Vì thế mà con không nên làm quá bốn-phận của mình, vì sẽ bị tổn thương, không được cảm ơn, mà còn thiệt mạng luôn nữa đó".

Ngày 20 tháng 6 năm Canh Dần (2010), cô Trần Thị Phước đã ra đi trong sự **"sợ hãi"** vào lúc 6 giờ 30 phút tối.

Tối 7 giờ 30, con mới nhận điện-thoại báo tin của mẹ con. 30 phút sau là con về tới nhà, thấy mọi người đều đứng ở ngoài sân hết, không ai dám ở trong nhà vì sợ bị lây và không chịu được mùi hôi-thối từ xác chết.

Không nói gì, con đi thẳng xuống nhà dưới, đến chỗ để xác, mở khăn đắp mặt ra thấy mà giựt mình. Sắc mặt cô tím đen, thân xác thì cứng như khúc gỗ. Lại do miệng há to, nên bị (người nhà) nhét đầy trà với gạo, rót đầy quanh cổ. Còn dưới chân thì để chén dầu hỏa. Cả thân xác đã nổi phình lên như trái banh vậy. Mắt mở to trợn-ngược lên, như đang tức-giận cùng sợ-hãi việc gì đó. Mùi thối xông ra từ vết mổ bị lở-loét rất là khó chịu!

A-Di-Đà PHẬT! Nếu như người khác nhìn thấy cảnh-tượng này, con bảo-đảm sẽ bị ói-mửa ngay, và sẽ không chịu đựng được hơn năm phút ! Con mới sờ hết mình cô ấy, thấy toàn thân đều lạnh ngắt, chỉ còn chút hơi ấm ở tại lòng bàn chân mà thôi. Nếu con không cứu thì cô ấy sẽ bị **đọa** vào "**Địa-ngục**" ngay.

Ngó chung-quanh không thấy một người nào cả. Đèn trong nhà thì tối-thui. Con cũng lại một thân một mình đến bàn thờ **PHẬT**, đốt nhang, đốt đèn lên cho sáng.

Con đã làm y theo những điều mà Cô **Bảo-Đẳng** đã dạy và đã có chỉ cho con phương-cách **HỘ-NIỆM** trước kia. Con nhất tâm thành-kính lễ **PHẬT**, thay thế cô của con mà lạy **sám-hối "Thập Nhị Danh"**, **trì-Chú ĐẠI-BI (108 biến)** vào nước, đem rải trên xác, rửa mặt, móc hết gạo, trà trong miệng ra, và lau chùi sạch-sẽ cho Cô ấy. Con còn để một lá Chú nhỏ vào miệng nữa.

Rồi con lại tiếp tục lạy **sám-hối, trì-Chú Đại-Bi 108 biến**, đem nước rải lên xác của cô ấy nữa. Cứ mỗi 2 tiếng (**trì-Chú Đại-Bi**) con rải nước Chú, sờ lên xác thì thấy hơi nóng đã kéo lên được tới đầu gối.

Con tiếp-tục lạy sám-hối thế giùm cho cô ấy nữa, nhiều khi mệt muốn xỉu. Con phải "**QUÁN**" đức **PHẬT A-DI-ĐÀ** đang đứng rất gần trước mặt con. Dường như Ngài từ-bi nhìn con mỉm cười. Con cầu xin Ngài ban cho con thêm Thần-lực...thì con cảm thấy hết mệt ngay.

Mỗi lần con **trì-Chú** xong (**108 biến**), rải lên xác, rồi sờ... thì lần lượt từ-từ thấy hơi nóng đã kéo lên tới bụng, rồi tới ngực. Con cứ thế mà tiếp-tục lạy **PHẬT**, lạy **sám-hối, trì-Chú ĐẠI-BI** suốt đêm. Theo thói quen, con **trì-Chú** rất lớn tiếng, như đang than-thở, nức-nở van-xin với **PHẬT** :

Xin Ngài thương con, nhìn xuống chỗ ô-ước này một lần cũng được. Xin Ngài giúp cho con được mọi sự may-lành, như-ý.

Không hiểu sao, bỗng nhiên trời đổ mưa xối-xả, gió lại thổi mạnh, sấm-sét đánh ầm-ầm nghe thật dữ-țon.

Con không muốn cô ấy đầu-thai lại làm người để bị khổ nữa. Cho nên, con tiếp-tục lạy **PHẬT**, lạy **SÁM-HỐI, TRÌ-CHÚ (108 biến)** rồi tắm cho cô. Cứ như thế mà làm tới sáng.

Con đã lạy liên-tục từ 8 giờ tối, **trì-Chú** lớn tiếng suốt đêm...vậy mà cũng không thấy mệt và cũng không bị đau cổ, hay khan tiếng chi cả.

Đến sáng rồi mà con vẫn cố-gắng lạy **SÁM-HỐI, TRÌ-CHÚ ĐẠI-BI** thêm 108 biến nữa, tắm cho cô lần cuối cùng này, hầu giúp cho hơi nóng qua khỏi trán, lên tới "**đảnh đầu**".

Con quỳ phục-nguyện :

- *Hồi-hướng hết công-đức lạy PHẬT, lạy SÁM-HỐI, TRÌ-CHÚ suốt 12 tiếng đồng hồ, không ngừng nghỉ cho cô con được lên cõi PHẬT. Con nguyện trong 49 ngày con sẽ phóng sanh, bố-thí, lạy SÁM-HỐI, TRÌ-CHÚ ĐẠI-BI, và làm Phật-sự cứu giúp những người có duyên với con v.v... để hồi-hướng cho cô được về Cực-Lạc quốc với Phật A-DI-ĐÀ.*

Sau khi khám kỹ và biết rõ hơi nóng vẫn còn tụ tại trán, con ngưng, vì con nhớ đến những lời dạy của Cô Bảo-Đăng là :

- *“Đừng đi quá bốn-phận, và đừng làm quá sức mình, thì sẽ không bị tổn-hại”.*

Con kêu cả nhà vào xem. Họ thấy gương mặt của cô con sáng sạch, mắt nhắm, miệng ngậm lại (không còn há to, vì con đã lấy hết trà, gạo ra, lau sạch sẽ rồi, để thay vào miếng lá Chú nhỏ (của Cô Bảo-Đăng đã gởi về Việt-Nam cho con trước đây)). Cả người đều mềm-dịu, và không còn phình to lên như tối hôm qua nữa. Mùi hôi thúi cũng giảm đi rất nhiều.

Mọi người rất lấy làm ngạc-nhiên, khi tận mắt nhìn thấy cảnh-tượng thật hy-hữu này(chưa từng có). Cả nhà cảm-on con rồi-rít, rất tán-thán và khâm-phục con vô cùng... Họ hỏi con làm cách gì mà đổi được trong một đêm vậy ? Trong đời của họ, ngay cả ông bà nội cũng chưa hề thấy được hiện-tượng kỳ lạ, và hy-hữu như vậy cả. Con chỉ mỉm cười, không nói gì (vì có nói họ cũng không hiểu, và cũng không có ai chịu tin và tu theo cả). Bấy giờ con mới cảm thấy mệt, tay chân rã-rời đứng không muốn vững.

.....

Đúng như lời con đã nguyện trước. Trong 49 ngày, mỗi tối con đều lạy SÁM-HỐI, NIỆM PHẬT, đúng 3 giờ sáng là con dậy TRÌ-CHÚ ĐẠI-BI (108 biến) vào bình nước, tới sáng sớm thì đi phóng-sanh...hồi-hướng cho cô con và tất cả vong-linh vất-vường xung quanh nhà, trong xóm đều được siêu-sanh Tịnh-Độ. (Bởi vì con được biết trong xóm của con và khắp mọi nơi đều có rất nhiều vong đang vất-vường chưa được siêu thoát).

Theo lời Cô Bảo-Đăng chỉ dạy :

- *“Sau khi trì-Chú xong, con rải nước Chú khắp chỗ nào mà con cảm biết là có những vong-hồn vất-vường đói lạnh... Hễ họ đụng phải những giọt nước Chú của con thì lập tức được siêu-thoát. Phải luôn giữ tâm trong sáng, thanh-tĩnh thì làm mới có hiệu-quả. Không phải ai cũng làm được đâu. Và trước khi muốn làm một điều gì phải hỏi qua ý-kiến của Cô, để được Cô chỉ dẫn thêm cho rõ-ràng, hoặc Cô có cho phép làm hay không, phải cẩn-thận”.*

Con có hỏi tại-sao ?

Cô trả lời rằng :

- *“Nếu như ai cũng trì-Chú giỏi, đạt được đạo-lực cao, và sẵn có cái tâm đại “từ-bi” của Bồ-Tát hạnh giống như con, thì cô không ngăn-cản. Còn như có trì-Chú, có niệm Phật mà không có thành-tựu được Thần-lực chi cả, thì không nên làm, chỉ chuốc họa vào thân mà thôi”.*

Sau khi trì-Chú xong khoảng 5 giờ sáng, con cầm ly nước Chú trong tay, khởi tâm muốn cứu-độ những vong-linh vất-vường chung-quanh nhà, thì khi con rải nước Chú ra ngoài sân trước nhà, không biết từ đâu mà họ kéo đến rất nhanh, họ chen lấn nhau đụng phải người con (rất mạnh), làm con muốn ngã vậy đó.

Con mới la lớn lên :

- *Từ-từ chú, làm gì mà xô-lấn nhau giữ vậy ! Đứng xếp hàng theo thứ tự coi, nghiêm-chỉnh chấp tay niệm Phật theo tôi nè, (con bình-tĩnh mạnh-dạn làm đúng y theo lời của Cô đã chỉ dạy cho con qua email)* con cất cao tiếng **trì-Chú ĐẠI-BI...** thì thấy họ êm ru. Con bắt đầu **QUY-Y TAM-BẢO**, và cho họ một Pháp-Danh (mà Cô đã chọn và gởi qua email cho con từ trước)... Xong rồi, con tiếp-tục niệm Phật một hồi lâu, rồi rải hết ly nước Chú.

Tối ngủ, con mơ thấy rất đông người đến cảm ơn con là :

- "Nhờ được quy-y Tam-bảo, nhờ được tắm mưa "CHÚ" nên mới được tiêu nghiệp và đi đầu thai".

Sau 49 ngày, em con nằm mơ, thấy cô Phước về báo mộng :

Là nhờ được con lạy sám hối **Thập Nhị Danh**, và được **TẮM NƯỚC CHÚ ĐẠI-BI**. nên cô đã được về cõi trời. Nhưng cô không muốn ở cõi trời, vì cô nhớ ông Nội con, và thích cò bạc, cho nên cô muốn trở xuống đầu thai làm người nữa!!

Em con hỏi :

- *Tại sao cô không nói trực tiếp với chị con ?*

Cô nói rằng :

- *Vì hồi xưa tao ghét nó nhất, và hay nói xấu sau lưng nó. Nhất là giờ nó có tu, có **TRÌ-CHÚ**, nên người của nó sáng quá, cho nên tao không tới gần nó được.*

Em con nói :

- *Chị con mà biết được thì buồn lắm đó. Vì muốn cứu cô mà chị ấy tốn biết bao công sức, lễ, lạy giúp cô suốt đêm...*

Cô không nói gì hết...Tự-nhiên thấy cô thun nhỏ người lại bằng ngón tay, rồi chui vào bụng người em dâu. Vì em trai con cũng mê bài lắm, lại ở gần nhà nội con nữa. Mà lúc cô gần chết, lúc nào cũng đuổi mọi người đi ra ngoài hết, để cho cô con mời bạn vào chơi bài. Thân bệnh hoạn sắp chết rồi, mà tâm trí cô chỉ "**chuyên nghĩ tưởng mê bài-bạc**" mà thôi, không hề nghĩ đến sám-hối, niệm Phật chi cả. Cho nên đầu-thai lại vào làm con trong gia-đình ghiền bài-bạc nữa. Nguyên cả xóm đó, ai cũng chơi bài hết.

Sau khi được biết cô con đi đầu-thai rồi, lúc đó em dâu con mang thai được một tháng, thì con bảo em dâu sẽ sinh con gái.

Cô Bảo-Đặng biết không,

Mẹ con cũng mê chơi bài nữa. Em dâu co là cô giáo, nên để mẹ con giữ con giúp, cho nên bây giờ Bà đi đâu thì cháu đi theo đó. Buồn cười một điều là, lúc nó được 3 tháng, mỗi khi nó khóc, mà ẵm nó đến ngồi bên sông-bạc là nó hết khóc liền, cười vui lắm. Bây giờ nó được 6 tháng rồi. Tên là Ngọc-Nhi.

Lại còn một điều kỳ-lạ nữa, là Nội con thường hay ghét vợ chồng em trai con lắm, vậy mà sau khi sinh ra bé Ngọc-Nhi thì Nội con thương đứa bé vô cùng. Đi đâu Nội cũng không đi cả, để được ở nhà bông-ẵm cháu mà thôi.

Nội con nói rằng :

- *Không biết sao mà tao thương con Ngọc-Nhi quá chừng, thậm-chí đi đâu một tiếng là*

tao phải về nhà gấp, vì nhớ nó. Mà trong nhà, từ trước tới nay, tao chỉ thương nhất và cưng nhất là con Phước thôi.

Chính nhờ vào chuyện của Cô Trần Thị Phước, mà con khuyên dạy được rất nhiều người chịu tu. Ngay cả ở dưới quê con bây giờ họ cũng chịu niệm Phật nữa, và cũng nhờ vào sự ra đi tốt đẹp của cô Phước, mà những người thân, quyến-thuộc xa gần, ai cũng muốn tìm hiểu đến pháp-môn Niệm-Phật. Chứ trước đó dưới quê con, họ toàn là tu phước không hà, hoặc đến chùa làm công-quả, tụng Kinh, cúng-dường mà thôi, chứ chẳng có ai biết trì-Chú, niệm Phật là gì cả.

Trước hết, con đại-diện cho gia-đình của con, chân-thành cảm-tạ **Cô BẢO-ĐĂNG** đã từ-bi tận-tình chỉ dạy cho con phương-cách giúp cho cô của con không bị đọa vào 3 Ác-đạo.

Riêng con và gia-đình con luôn ghi-ơn, tạc-dạ những gì Cô đã truyền-dạy cho con tu-tập từ bấy lâu nay. Con sẽ triệt-để nghe theo lời Cô chỉ dạy, mà y-giáo phụng-hành để xứng-đáng là một đệ-tử ngoan của Cô, không phụ lòng tốt chỉ dạy của Cô.

Con sẽ cố-gắng tu hành cho thật giỏi, để giúp Cô làm Phật-sự, báo-đền lên ngôi **Tam-Bảo**, thì mới xứng-đáng là đệ-tử của Cô. Con nguyện khi lâm-chung được chánh-niệm, tâm-thân minh-mẫn và được vãng-sanh Cực-Lạc quốc.

Sau cùng, con xin nguyện chư **PHẬT** gia-hộ cho **Cô Bảo-Đăng** sống lâu trăm tuổi, sức-khoẻ tốt để tiếp-tục dẫn-dắt, dạy-dỗ chúng con trên bước đường tu vẫn còn yếu kém.

Nam-Mô A-DI-ĐÀ PHẬT tác đại chứng-minh!

Một đệ-tử ở xa tíchtận bên quê nhà.

Thành kính,

Con Đăng Nh.

(Trường chúng (đại sư-tỷ) của nhóm Mật-Tịnh Đạo-Tràng Tình-Thương tại Việt-Nam)

Nhắc lại :

1/- Người Phật-tử muốn được **Hộ-Niệm vãng-sanh**, điều-kiện **tiên-quyết** là phải học hỏi về pháp môn **TỊNH-ĐỘ**. Kế đến là cần phải hiểu biết về thế-giới Cực-Lạc một cách rõ-ràng, nhất là **48 lời đại nguyện của Đức Phật A-DI-ĐÀ**. Và thế nào là ý-nghĩa của việc **“ĐỐI NGHIỆP VÃNG-SANH”** ?

2/- Người **HỘ-NIỆM** phải có kinh-nghiệm, làm đúng phương-pháp, phải biết dùng **“phương -tiện”** để khỏi mang lỗi với Tam-Bảo (vì lợi-dụng 2 chữ **“VÃNG-SANH”** mà hộ-niệm cho người sanh về Cực-Lạc một cách bừa-bãi, không đúng theo các điều-kiện **“cần phải có”** để được vãng-sanh).

3/- **TẬP sửa-đổi, giới-hạn sự giao-tiếp với bạn ác**, để giúp cho **TÂM** của mình được an-bình, nhẹ-nhàng...thì sự **TU-TẬP** mới có kết-quả tốt. Câu **TRÌ-CHÚ** được **“trong sáng”** thì mới có năng-lực **“quét”** sạch được những nghiệp tội tiền-khiên trong quá-khứ còn tích-tụ của mình. Đồng-thời, hộ-niệm cho người nào, người đó cũng sẽ được cái tâm trong sáng, nhẹ-nhàng mà buông bỏ muôn duyên. Thần-thức của họ lập-tức được siêu-

sanh Tịnh-Độ.

Tóm lại :

Mỗi khi đi hộ-niệm cho ai (*người hộ-niệm*), cần phải hỏi xem họ (*tức là người được hộ-niệm*) thật sự tha-thiết muốn đi đâu ?

Rồi mới tùy theo cái tâm-nguyện đó mà hộ-niệm giúp cho họ được như-ý.

Chứ không phải ai cũng hộ-niệm đưa về cõi **Cực-Lạc** hết cả đâu !

- **CỰC-LẠC** là cõi **THANH-TỊNH**, **đâu phải ai muốn vào thì vào, vào rồi không thích lại đi ra !**

Như bà Phước này vậy, tốn biết bao nhiêu công-sức của người ta hộ-niệm, lên được tới cõi **TRỜI** rồi – không thích ở, lại muốn tuột trở xuống cõi **TRẦN** lao lại!!!

Quý-vị nghĩ sao ??

- *Cõi TRỜI cũng đâu phải dễ về ?*

- *Ở cõi TA-BÀ này muốn tìm một đứa cháu (biết đạo, và tu-hành) được như vậy cũng đâu phải dễ kiếm ?*

Nếu không nhờ vào đứa cháu có tâm Bồ-Tát, dốc hết lòng trì-Chú, lạy sám-hối cho, thì giờ này thân-thức bà đã bị **ĐOÀ** vào Địa-Ngục rồi, có còn đâu mà thích hay không thích, muốn đi đây, đi kia, đòi cái này, cái nọ ư !

Vì thế, muốn được vãng-sanh, hành-giả phải :

- **Thật sự “TIN”** lời Phật dạy, **tin pháp-môn niệm-Phật**, không hoài-nghi dù là mảy may
- **Chính bản-thân tự phát “NGUYỆN”** (*được về cõi Cực-Lạc của PHẬT A-Di-Đà*)
- **Tha-thiết “MONG-CẦU”** (*được vãng-sanh*)
- **Tận-tâm, tận-lực “TRÌ-CHÚ ĐẠI-BI”** (108 biến) và **“NIỆM PHẬT”** (30 ngàn câu mỗi ngày)
- **TU SỬA thân, tâm** (*từ xấu ra tốt, từ ác thành ra thiện*)
- **Thấy rõ sự khổ-đau của sanh-tử luân-hồi**

Thì mới có tâm chán bỏ, và không còn thích trở xuống cõi **TRẦN** (*đây ngũ-trược, ác-thê*) nữa.

Cho nên, nếu hên gặp người lâm chung có thật tu, hiểu biết chút ít chánh pháp, thì giúp cho người hộ-niệm dễ-dàng hơn và sự vãng-sanh mau chóng thành-tựu.

Người có **TRÍ** phải biết rằng :

Dù mình có làm ơn cho họ cách mấy đi nữa. Nhưng vì **NGHIỆP LỰC** lôi kéo quá mạnh, họ cũng không ý-thức được, không biết ơn-ngĩa chi cả, mà trái lại còn **“oán trách”** bằng những lời ngu-si, vô-tri như là :

- **“Tôi đâu có muốn lên cõi TRỜI, cõi PHẬT đâu. Tôi chỉ muốn đầu-thai lại như trước (để chơi bời) mà thôi** (*như trường-hợp của cô Phước này vậy*).

Còn như xui gặp phải người nghiệp-chướng quá nặng-nề, như bà Phước này, nếu may-mắn gặp được người có **Tâm Bồ-Tát** thì không nói chi, chứ phần lớn khó mà kiếm được người

có **TÂM TRONG-SÁNG**, biết phương-cách **HỘ-NIỆM**, và có lòng **TỪ-BI, ĐẠI TÂM, ĐẠI LỰC** như thế.

Đa phần đến (*nhà thương*) chỉ tụng Kinh, niệm **PHẬT** qua-loa rồi về, thế thôi.

Cho nên, **TỪ-BI** phải có **TRÍ-HUỆ** đi kèm theo, thì mới biết phân biệt rõ-ràng, việc nào đáng làm, cần-làm, và việc nào không nên làm, không cần làm. Gặp người mang nghiệp quá nặng, biết phải làm thế nào ? Vì thế mà không nên làm quá khả-năng của mình, kết quả sẽ mang đến bao não-phiên, không được ơn, mà còn bị chỉ-trích, ảnh-hưởng không tốt cho con đường tu-tập của mình vậy.

Vậy Bảo-Đăng xin hỏi :

NGHIỆP-LỰC của mình luôn thắng TÂM.

Hay là TÂM của mình luôn thắng NGHIỆP-LỰC ??

Người học Phật chúng ta phải biết rằng.

Nếu :

1/- TÂM mình đã hay TẠO NGHIỆP được.

Thì :

2/- TÂM mình chắc-chắn là cũng có thể CHUYỂN NGHIỆP được.

Và rằng :

3/- NGHIỆP đã do TÂM (*mình*) tạo ra rồi.

Thì :

4/- Cũng có thể tùy theo TÂM mình mà chuyển (*đổi*) được.

Cho nên :

5/- Chúng ta cần phải nên TU TỊNH-ĐỘ (*tức là Niệm PHẬT*) để làm phương-tiện CHUYỂN NGHIỆP là như vậy.

Còn nếu như :

6/- TÂM của mình mà không CHUYỂN NGHIỆP được.

Thì :

7/- TÂM của mình sẽ bị NGHIỆP trói-buộc.

Bởi vì nếu như mà :

8/- NGHIỆP của mình đã tạo mà không chuyển theo TÂM được.

Thì đương-nhiên là :

CÓ THỂ TRÓI-BUỘC ĐƯỢC “TÂM”.

Nhưng người học **PHẬT** chúng ta, vì có học hỏi giáo-lý và được bậc **MINH-SU** dẫn-dắt, nên ta biết rằng :

9/- Ta phải dùng TÂM (*tức là TU TÂM*) như thế nào mới có thể :

CHUYỂN ĐƯỢC NGHIỆP

(*Từ NGHIỆP XẤU ÁC thành ra NGHIỆP LÀNH tốt*)

Đó chính là điều :

10/- Phải TU và GIỮ TÂM cho HỢP VỚI ĐẠO-ĐỨC và HỢP VỚI TÂM PHẬT vậy.

Còn :

11/- Làm sao mà bị NGHIỆP trôi-buộc được TÂM ?

Ấy là :

12/- Không chịu hồi tâm SÁM-HỐI và chân-thật tu-hành theo lời PHẬT, ý TỔ đã dạy, cứ để TÂM mình chạy theo các cảnh NGŨ-DỤC (TÀI, SẮC, DANH, THỰC (ham ăn uống), THỦY (ham mê ngủ), LỤC TRẦN (SẮC, THANH, HƯƠNG, VỊ, XÚC (tức là sự chạm, xúc-dục giữa nam-nữ), PHÁP).

Cứ bình-tâm lại mà nói thì **Bảo-Đặng** nhận thấy một điều rõ-ràng và chắc-chắn là :

- TẤT CẢ CẢNH-GIỚI (an-vui, hoạn-nạn...) HIỆN NAY,

Cùng với :

- TẤT CẢ QUẢ-BÁO (buồn, vui, sướng, khổ...) VỀ SAU.

Thảy đều :

a/- Do NGHIỆP chiêu-cảm ra,

Và :

b/- Do TÂM mà HIỆN ra hết cả.

Điều này thì các Liên-hữu và quý đồng nhân học **PHẬT**, nếu dùng **TÂM** và **CHÁNH-TRÍ** suy-nghĩ ra, ắt sẽ thấy rõ-ràng :

Và bởi vì :

1/- Do NGHIỆP CẢM, cho nên các QUẢ-BÁO đến. ĐÂY ĐỀU LÀ NHẤT ĐỊNH.

Tại sao ?

Bởi vì : **NGHIỆP BUỘC ĐƯỢC TÂM**

Đây gọi là : - Ngu-mê, chưa tỉnh-ngộ.

2/- Nếu có Phật-tử hay bất cứ người học **PHẬT** nào, đang lúc bị vào cảnh **NGHIỆP** buộc được **TÂM** và **QUẢ BÁO** đến theo chiều nhứt-định, mà bỗng-nhiên :

- Người đó phát được TÂM rộng lớn.

- Tu-hành chân thật, TIN SÂU, NGUYỆN THIẾT, TRÌ-CHÚ, NIỆM-PHẬT.

Thì :

- TÂM CỦA NGƯỜI ĐÓ SẼ CHUYỂN ĐƯỢC NGHIỆP CỦA CHÍNH MÌNH.

Thì đương-nhiên là nhờ như vậy mà :

QUẢ-BÁO ấy, tuy ĐỊNH mà trở thành BẤT ĐỊNH.

Nói rộng ra thì :

Nếu như người học Phật, kẻ tu-hành nào mà nửa chừng thôi lui đại tâm, từ bỏ lòng **TIN SÂU, NGUYỆN THIẾT**, tu-hành sút kém hơn lúc **"lập Tâm"** ban đầu, trong **TÂM** luôn bị (thương, ghét, hơn, thua, tiên, tài, danh, lợi, lười biếng, v.v....) **khảo-đảo, muộn-phỉn...**

Thì : - **NGHIỆP SẼ TRỞ LẠI BUỘC TÂM.**

Vì vậy :

QUẢ-BÁO, từ BẤT ĐỊNH mà thành ra ĐỊNH.

- (Chúng ta đã chí-công **NIỆM PHẬT** tu-hành từ bấy lâu nay... tòa sen ở Cực-Lạc của ta đã nở sáng-rực.... Giờ, trong **TÂM** bị phiền-não rồi, thì đương-nhiên ở Cực-Lạc, tòa sen tươi sáng của ta nay đã bị **TÂM** (đen, xấu, phiền-não) đốt cháy rụi hết cả rồi !!)

Đây là trường-hợp đáng buồn, đáng-tiếc lắm thay !!!

Trong Kinh dạy :

Có vô-lượng thứ nghiệp tội khác nhau, nhưng ước-lược lại mà nói, thì có 2 thứ, đó là :

1/- Tội nghiệp nhẹ

2/- Tội nghiệp nặng

Hai thứ nghiệp này lại chia ra 2 loại :

1/- “Quyết-Định Nghiệp” (tức là nghiệp đó nhứt-định phải bị quả-báo, không thể nào tránh-thoát được cả).

Kinh gọi là **ĐỊNH-NGHIỆP**.

2/- BẤT-ĐỊNH NGHIỆP (tức là nghiệp đó cũng có thể phải bị quả-báo, cũng có thể sẽ tránh thoát được. Hoặc là chuyển từ **nặng** thành **nhẹ**, chuyển báo **sớm**, thành ra báo **muộn** v.v....)

Tóm lại :

Dù cho đó là **Định-Nghiệp** hay **Bất-Định Nghiệp** gì đi chăng nữa, nhưng người học Phật chúng-ta phải biết chắc-chắn một điều **bất di, bất dịch** rằng :

- TẤT CẢ CÁC TỘI-NGHIỆP TẠO RA, KHÔNG TỘI-NGHIỆP NÀO MÀ CHẲNG CÓ QUẢ-BÁO CẢ.

Cho nên Phật dạy:

- Vạn pháp giai không, nhân-quả bất không !

Tuy vậy, nhưng việc chúng-sanh bị **THỌ QUẢ-BÁO** cũng còn tùy-thuận vào 2 hạng người sau đây :

1/- Là người có trí-huệ

2/- Là người ngu-si (vô-tri, không có trí-huệ)

a/- Người có **trí-huệ** thì nhờ vào nơi **sức trí-huệ**, cho nên có thể làm cho nghiệp rất nặng sẽ phải thọ nơi Địa-ngục, trở thành ra quả-báo nhẹ trong kiếp hiện-tại.

b/- Người “**ngu-si**”, không có trí-huệ (nên không thích gần-gũi với Minh-su, Thiện-hữu) thời có thể làm cho nghiệp nhẹ hiện đời, trở thành ra quả-báo nặng (sẽ phải thọ) ở nơi địa-ngục.

Vì nghiệp-báo còn tùy vào nơi “**Trí-Huệ**”, hoặc “**Ngu-Si**” mà chuyển thành ra nặng hay nhẹ như thế, cho nên người học Phật chúng ta phải biết rằng :

NGHIỆP-BÁO BẤT ĐỊNH

Tức là :

- Có thể thọ nặng, có thể thọ nhẹ
- Có thể thọ sớm, có thể thọ muộn

Vì biết như vậy, cho nên chúng-sanh chúng-ta phải nên cố-gắng phát-tâm :

- TU PHẠM-HẠNH (*hạnh trong-sạch*)

- CẦU VÃNG-SANH CỰC-LẠC

c/- Nhờ có trí-huệ, biết tu phạm-hạnh, biết cầu giải-thoát, nên xa-lìa được tất cả nghiệp-ác, và thọ quả-báo lành.

d/- Bời ngu-si, vô trí-huệ, không biết tu phạm-hạnh, không biết cầu giải-thoát, nên xa-lìa tất cả nghiệp lành và phải bị thọ quả-báo ác.

Lại nữa, cần phải biết thêm rằng :

Tất cả các bậc Thánh-nhân từ xưa đến nay, sở-dĩ quý Ngài tu-tập **Thánh-đạo** của **PHẬT** dạy là vì muốn :

1/- Để phá **ĐỊNH-NGHIỆP NẶNG** thành ra **QUẢ-BÁO NHẸ**.

Và cũng để làm cho :

2/- **NGHIỆP BẤT-ĐỊNH** trở thành ra **KHÔNG BỊ THỌ BÁO**.

Vì thế nên chúng ta cần phải :

- Biết **NHÂN-QUẢ**

- Biết **THÁNH-ĐẠO**

- Biết **TU-HÀNH**

- Biết **SÁM-HỐI NGHIỆP-CHƯƠNG**

Để :

Chuyển nghiệp-báo của mình.

Và :

Đạt được đạo-quả NIẾT-BÀN giải-thoát.

Cho nên :

a/- Người có **TRÍ-HUỆ**, nhờ vào nơi căn-lành sâu-chắc, khó lay-động, nên có thể làm cho nghiệp nặng thành ra nhẹ.

b/- Người **NGU-SI**, vì điều ác quá sâu-dây, nên có thể làm cho nghiệp nhẹ trở thành ra quả-báo nặng.

Do nghĩa này, nên người tu-học Phật-pháp chúng-ta rất cần phải nên biết rằng :

- **TẤT CẢ CÁC NGHIỆP CHẴNG GỌI LÀ QUYẾT-ĐỊNH.**

- **TẤT CẢ CÁC NGHIỆP CÓ THỂ ĐƯỢC DỨT TRỪ, NẾU BIẾT TU THEO THÁNH-ĐẠO CỦA PHẬT DẠY.**

Nhưng,

- **NGHIỆP** tạo ra từ trước, đành đã lỡ rồi, chỉ còn trông mong vào việc **PHÁT ĐẠI TÂM** để chuyển-biến (*ngiệp đó*) mà thôi. Mấu chốt chánh nắm giữ việc “**chuyển biến**” và “**phát đại-tâm**” ấy chính là **TA** (*Ta phải Tự-lực*) chứ không ai khác cả.

- “*Nếu hôm nay TA biết rõ nguyên-nhân tại-sao rồi :*

TA phải phát-tâm NIỆM PHẬT cầu sanh Cực-Lạc, tu để mau chứng-quả, hầu cứu-độ chúng-sanh, rồi từ đấy cứ giữ (niệm) câu PHẬT HIỆU cho được trong-sáng, vững-bền, nối nhau không dứt, ắt lâu ngày :

TÂM (của mình) hiệp với TÂM PHẬT.

Thì sẽ :

Chuyển được quả-báo TA-BÀ thành ra CỰC-LẠC.

Vì thế :

- Tất cả các thứ **TỘI-NGHIỆP** đều do : **TỪ NOI “TÂM” MÀ SANH-KHỞI RA**

Và lại cũng :

- **HOÀN TỪ NOI TÂM MÀ DIỆT** (Sanh ở nơi nào, thì diệt ngay ở nơi đó).
- **TÂM xấu ác nếu diệt rồi, thì TỘI cũng tiêu-diệt luôn**
- **TỘI (xấu ác) DIỆT, TÂM (xấu ác) DIỆT**
- Cả hai cái **TỘI (ác), TÂM (ác)** đều là **KHÔNG** rồi
- **Đó mới là CHÂN (thật) SÁM-HỐI**

Còn như :

Tu hoài, sám-hối hoài (mỗi ngày), **trì-Chú, niệm Phật...**mà **NGHIỆP-CHƯỚNG** cũng còn y-nguyên như cũ, thì phải biết hành-giả không có **CHÂN-THẬT SÁM-HỐI** vậy.

Vì thế :

Người Phật-tử chân-thật tu-hành cần-cầu giải-thoát, cần phải thành-tâm, thành-chí **PHÁT-LŌ SÁM-HỐI** mỗi ngày trước khi vào khóa-tu của mình, thì mới bảo-đảm cho con đường vãng-sanh Cực-Lạc được, và mới hy-vọng thoát khỏi 3 ác đạo.

Y như câu truyện trên mà luận ra thì :

Trừ trường-hợp những người bị nghiệp-quả nặng, đã bị trả nghiệp suốt cuộc đời rồi....thì những nghiệp báo đó đã giảm bớt đi cũng khá nhiều. Trước giờ phút lâm-chung mới nghe được những lời của bậc Thiện-tri-thức khuyến-nhủ, dạy cho sám-hối, tai nghe được câu Phật hiệu, thì tâm thần sáng tỏ, mà buông bỏ tất cả không còn vương-vấn, hoặc dầy-vò thân-tâm nữa, nên được siêu thoát vào cõi thiện (Trời, Người).

Tổ-Sư có dạy rằng :

- Y cứu bất tử bệnh, PHẬT hóa hữu duyên nhơn.

(Nghĩa là cái “thuốc hay” chỉ cứu được người “chưa chết.” Pháp quý của Phật chỉ độ được người có duyên với Phật mà thôi).

Cho nên, muốn ĐỘ hoặc hộ-niệm cho người được siêu thoát, không phải dễ như mình nghĩ, không phải người nào đến hộ-niệm cũng giúp được vãng-sanh hết đâu, không phải người sắp lâm chung nào mà nghe được 1 hoặc nhiều câu Phật hiệu cũng đều được vãng-sanh về cõi Phật hết đâu !!!

Phải biết Siêu, Đọa đều tùy thuộc theo **NGHIỆP-LỰC** của họ. Khi còn sanh-tiền (còn sống) mà không biết tu-hành, làm lành, bố-thí, hiếu thảo Cha Mẹ, và kính thờ lên ngôi Tam-Bảo. Nhất là không có **TÍN-TÂM, TÍN LỰC**, không có **TẬN-TÂM, TẬN LỰC (của chính mình)**, và không có **PHÁT-NGUYỆN VẮNG-SANH** chi cả, và cũng không biết **CHÁN** cõi trần này, thì dù cho

có hộ-niệm suốt nhiều ngày, nhiều tháng, thì cũng chỉ giúp cho thần-thức của họ lên được tới cõi **TRỜI** là tối-đa, chứ không thể nào vãng-sanh vào trong cõi **CỰC-LẠC** được cả.

Tại sao ?

Bởi vì, **CỰC-LẠC** là cõi **TỊNH**, cõi **SÁNG-TRONG**, cõi mà người toàn là **THAI SEN HÓA SANH**, cõi được chung sống với **PHẬT, BỒ-TÁT, THÁNH NHÂN** - mà đem người có những **TÂM “đen-tối, do-bẩn”** (nhất là các kẻ nghiệp nặng-nề, suốt đời chưa có một lần “*phát nguyện vãng-sanh*” và cũng chưa từng biết chấp tay niệm Phật), thì không thể nào vào Cực-Lạc ở được cả, vì nó không cân-xứng, không thích-hợp, vì nhân-quả bất đồng...

Ở ngoài đời cũng vậy. Có rất nhiều người đang sống ở Việt-Nam, nghe kể về nước Mỹ thì cũng thích, rồi được con cái bảo-lãnh cho qua định-cư tại Mỹ. Nhưng khi qua được tới Mỹ rồi, thì lại không thích-hợp với cá-tánh của họ, nên họ buồn-rầu, khóc-lóc tha-thiết mong-cầu cho trở về lại Việt-Nam. Dù cực-khổ thế mấy, họ cũng vẫn thích và cảm thấy vui-sướng hơn!

Ở trong Đạo cũng có những trường-hợp giống y như vậy nữa. Có rất nhiều người chỉ nghe bạn bè nói :

- Niệm Phật để được “**giải-thoát**”, chết được “**vãng-sanh**”, chết được về cõi “**Cực-Lạc**” mới tốt. Con cháu nghe vậy cũng bắt-chước khuyên, ép cha mẹ, vợ chồng niệm Phật để được vãng-sanh v.v... thế thôi. Ngoài ra không thấu-hiểu được ý nghĩa **sâu-thiết** của 2 chữ **VÃNG-SANH, CỰC-LẠC**, và **GIẢI-THOÁT** như thế nào cả. Rồi mời thỉnh ban “**Hộ-Niệm**” đến hộ-niệm giúp cho thân-nhân (có nghiệp xấu ác, nặng-nề) để mong cho kẻ ấy được vãng-sanh, giải-thoát về cõi **PHẬT** ư !

Bắt đầu từ những ý-niệm đó, mới có nhiều nơi mở ra những ban **HỘ-NIỆM** cho người sắp lâm-chung là như vậy. Nhưng đa phần là từ nơi cư-sĩ tại-gia (chưa hiểu-thấu về Phật-lý) thành-lập ban hộ-niệm là nhiều nhất. Rất ít có ban Hộ-Niệm nào mà biết, hiểu tường-tận phương-cách hộ-niệm đúng pháp, và biết dùng phương-tiện cả.

Phải biết mỗi chúng-sanh đều có **NGHIỆP-QUẢ** riêng. Người tâm xấu-ác phải mang nghiệp nặng. Người tâm lành, tốt sẽ mang nghiệp nhẹ. Người tốt ắt sẽ được quả-báo tốt. Người ác, xấu, ắt sẽ bị quả-báo ác xấu v.v... Cho nên, các việc thành, bại, siêu, đọa đều tùy thuộc vào cái **TÂM** và **NGHIỆP-LỰC** của đương-nhân dẫn đường hết cả.

Người có nghiệp-lực quá nặng nề, thì dù cho có Phật đến đứng trước mặt giảng Pháp, họ cũng không muốn nghe nữa. Hoặc là dùng phương-tiện “**Tiếp-dẫn**” và “**khai-ngộ**” cho họ được siêu-thoát ra khỏi cái khổ, cái đọa, họ cũng không thèm, không muốn !

Theo ý của câu dạy như sau :

Thiên-đường hữu lộ, vô nhân đáo,

Địa-ngục vô môn, hữu khách tầm.

(Nghĩa là: Thiên-đàng có đường, nhưng không ai muốn đi. Địa-ngục không có cửa, nhưng người ta lại muốn tìm kiếm để vào) !!

Như trong **KINH** có ghi lại chuyện nói về **ĐỊNH NGHIỆP** như sau :

Phật bảo cùng với **VUA BA-TỬ-NẶC** rằng :

(còn tiếp)

